

EL RELLOTGE CINCENTISTA DE TAMARIT

La nostra participació en els *Estudis Altafullencs* 16 és voluntàriament breu ja que volem fer acte de presència i, a l'ensem, deixar el màxim espai possible a d'altres col·laboradors.

En l'article d'enguany ens fem ressò del rellotge municipal de Tamarit i de les peripècies que patí, com a conseqüència de la guerra de Separació de Catalunya que s'inicià a la darrerria del 1640.

El 12 de desembre del 1593, els jurats tamaritencs acordaren amb Pietro Gaina, mestre rellotger, natural de Trento, la construcció d'un rellotge de quatre quintars de pes. El preu s'establí en 118 lliures⁽¹⁾ i els jurats convingueren amb els sagristans de la parròquia, que la sagristia aportaria 50 lliures, és a dir, el 43'37% del cost.⁽²⁾

Com és lògic, un cop emplaçat el rellotge a l'església major calia ocupar-se del seu manteniment, per això, l'1 d'abril del 1616, els jurats decidiren amb mestre Garcia, serraller i rellotger de Tarragona, que aquest aniria a Tamarit a veure, mirar i adobar el rellotge sempre que calgués i que, com a compensació del seu treball, rebria anualment 28 sous.⁽³⁾

El rellotge tamaritenc fou robat per algun soldat o soldats andalusos de les tropes de Felip IV que, del 1640 al 1647, sojornaren a la vila, aleshores deshabitada. Ens fa arribar en aquesta conclusió el fet que, el 4 de maig del 1656, els batlles i els jurats de Tamarit nomenessin procurador seu Mn. Joan Cases, resident a Barcelona, «*pera cobrar un rellotge de la iglésia de Tamarit lo qual és dins la vila de Màlaga o en qualsevol altra part o lloc que sie*».⁽⁴⁾

(1) A.H.A.T. = (Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona). Tamarit, Mn. Not., 43, f. 24.

(2) A.H.A.T. Tamarit, Mn. Not., 43, f. 26.

(3) A.H.A.T. Llibre de Memòries de Tamarit.

(4) A.H.A.T. Tamarit, Mn. Not., 60, f. 122v.

Ara per ara ignorem si Tamarit va «cobrar», és a dir, recuperar, el seu rellotge municipal, però el més segur és que l'aparell de mestre Gaina continués donant les hores en terres no catalanes i qui sap si encara ho fa.

Salvador-J. Rovira i Gómez